

Ons Kommeere

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTENVEUR DE BRUGSE PUURTE

JAARGANG 2014 NUMMER 20 - GRATIS

OnsKommeere

driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub en fotocub van
Bij' DeVieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Schrijvers:
De Schuunschgreivers: Ann, Stefaan,
Els, Erik, Wim, Koen, Bart, Pieter,
Annika, Helke, Markas, Lieva, Griet,
De Flik

Strip:
Jurgen

Fotografen:
Pieter, Wim, Markas, Marc, Sammy,
Michèle, Elisabeth, Anne, Henk.

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

Beste Lezer,

Zweet, bloedworst en tranen...

Hoe kunnen we deze **Kunst**Kommeere treffender openen dan met de beschouwing van onze Mislukt Fotograaf? En wat schrijft hij? Jawel:

Nee, ge moet ze niets proberen wijsmaken de mensen uit onze gebuurte, ze weten maar al te goed het verschil tussen écht en nep. Kunst in de Brugse Poort, vraagt ge? De buurt loopt er vol van! De Brugse Poort, da's kunstzinnigheid en vrijgevigheid in één handig voordeelpakket ! En ziet ge wel dat er iets ging gebeuren vandaag... ge hebt voor het eerst in uw leven een foto getrokken van een bloedworst.

Nee, we gingen ons Bij' deVieze Gasten vooral niet afvragen wat kunst is... al goed en wel dus, maar wat is kunst? Is het originele smakeloosheid? Is het geconcentreerde natuur? Is het namaak of revolutionair? Is het opstandigheid tegen ons lot? En... zou er kunst bestaan als de wereld begrijpelijk was? Zijn kunstbloemen schoner en oprechter dan echte bloemen?

Misschien moeten we Picasso geloven als hij zegt: 'Als ik wist wat kunst was, zou ik het voor mij houden.' Pablo Picasso is toch dood zou je daar tegenin kunnen brengen; we weten dat hij leeft; ja, hij leeft! Zoals vele artiesten in de Brugse poort die hun ziel aan de kunst en god en de duivel hebben verkocht; want op de vraag wat kunst is, kunnen we misschien geen eenduidig antwoord formuleren, waarom we kunst maken, is zowaar nog moeilijker te beantwoorden. O ja? Waarom schildert u een bloedworst? Is de echte bloedworst niet interessanter? *Ceci n'est pas un boudin noir*; ja toch?

Genoeg! Naar de Brugse Poort en haar kunstenaars. Wat een wilde waaier aan kunstenaars! Schilders, tekenaars, fotografen, installatiebouwers, keramisten en andere tisten... volg ons door deze KunstKommeere, bezoek onze tentoonstelling op papier, ons museum van woorden en foto's, volg ons langs warme woeste mensen... die het verschil kennen tussen echt en vals, tussen taai en mals, tussen vogeltjesdans en wals...

TEGENKOMST

WAT IS KUNST?

Een kerk, een bushokje, een straatlamp die in een onnavolgbaar ritme flinkt.

Misschien.

Twee mensen, onder de straatlamp en naast een omgekeerde fiets, die proberen om de afgelopen ketting er weer op te krijgen.

Zou kunnen.

Een hele gele rij vuilzakken die allemaal geduldig staan te wachten op morgen.

Mogelijk.

Een lijnbus die passeert, stipt op tijd, op de chauffeur na leeg.

Kan.

Een schim die van achter een gesloten gordijn de straat inkijkt, gsm aan het oor.

Wellicht.

Dan valt de fiets om. De twee mensen springen verschrikt achteruit, de straat op. De chauffeur kan hen nog net ontwijken. De bus dendert het trottoir op, schept de rij vuilzakken mee en komt tot stilstand tegen de lantaarnpaal. Die stopt met flinkeren. De schim ziet het hele tafereel gebeuren met een ontzette blik.

Die blik in die ogen, dat is kunst!

Mark

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2014 NUMMER 20

Tegenkomst: Wat is kunst?	3	Rik Soenen	25
GeKOMMEERed	4	Pastoor - kunstenaar	26
'Is wijs om weer thuis te komen (16)	5	Jan Vandewoude	28
Avin Kaki en Kakayi	6	Veerle Van Nuffelen	29
Kalligrafie	7	Zwart wild	30
Elisabeth Ida	8	Conrad Willems	32
Memoires van een mislukt fotograaf (deel 2)	10	Frank Basseleer	33
Michèle Verbruggen	12	Paul Beanti	34
Marc Hoflack	14	A van Acordeon	36
Zoek de 7 verschillen	15	Dagboek van een flik	37
Anaïs van Goethem	16	Vuilbak van Ons Kommeere	39
Schaverdijnstraat	16	Bink van de maand	40
Stripverhaal	17		

GeKOMMEEREd

De schuune schreivers zaten alweere rond de tafel. Allemoale in een ronde veur 'n nief Kommeere. Tes altijd wa mee die gasten, nuut kontent, altijd moar kritiek. Es ter nie genoeg schuun geschreven, est nie gut; ester te weinig geschreven, lap uuk al nie goed. En de die van de fotos die weten nie wat kiezen want te weinig is nie goed, te veel uuk niet. Maar... de Kommeere moet en zal d'er zijn. Of dat kind op tijd geboren wordt, das de vroege hé. Een vroege geborte daar rekenen ze alvast nie op en op een echt miskraam uuk al nie want an zoiets loaten ze zich nie kennen. Wa blijft ter dan over. Veur ons est nie te loate. Moar 't spant soms wel een klen bietje.

Het was weeral goe die laatste weken. Kzag ze doar allemael zitten. Kunstenaers tuupe, schreivers tuupe en nog wa fotomannen en -vrèwen. Den ienen zat te knabbelen op nen tandenstoker, den andere viel bijna in sloape of was aan het peinzen. Er wierd nogal wat gepeinsd. Toe dat ter iets zoe komen.

Ja, de weken waren dan vuurbei gegoan en iederien was op zoek naar 'kunst' mee een gruute K. Ier en doare most er wel een kleine k aan te pas komen, want die zijn gut veur de goatjes te vullen hé. Op de Brugse Puurte hedde da wel, kunst mee een gruute K en eentje mee een kleine K. Pierke zoe zeggen 'ientje mee suiker'. Straks zijn het weere verkiezingen en meugde uuk kiezen in ons Kommeere veur de beste, de schuunste, de knapste kunstartiest.

Veur brol komen we nie tuupe moar da èn we nuut nie. D'ierste vroege draaide rond de cover over kunst. Waarmee keunen we de lezer rond zijn uren sloan en wakker krijgen om van die Brugse Puurtse kunst te genieten? De gruute vroege en je zag het... het antwoord kwam er niet. Verdomd lastige vroege. De volgende minuten werden gerekt, werden oneindig lang. Niemand kreeg het bruid in den oven, niemand kreeg het gebakken. Té warm, té koud?.... Niemand kreeg het in de goaten da ze den bakker vergeten woaren. Ons ter wel ienen kunstnare es, es 't toch wel den dienen die ons bruidje bakt hé, en veur 'le francais' la même bruidje. Den boulanger zal et geweten hen dat hij een echte kunstnare es.

En voilà, doar zaten wij dan. Zaak opgelost. Mier moest et al nie zijn, hé. Een cover wit als het zand van Knokke, dat kost nie zijn hé en d'er es nog gien strand op de Brugse Puurte. Toch een bietje té goekupe.

Ja, ier es er dan een 'democratie'. Iederien kan zijn woortje placeren moar tes altijd tzelfe: tijd es money hé. Die kuerde moe dan toch iens doorgesneden. Het waren were ne kier van die moeilijke momenten veur de Kommeere. Wa wilde hé? Ik enne eu noch nie hier gezien? Tzijn altijd dezelfde die da vroagen: Woar blijft

ons Kommeere? Moen ze ne kier zelve schrijven hé. Of zich bei de fotograven inschrijven kan uuk. Ten es nie altijd makkelijk, moeilijk kan uuk.

Z'en neu toch zeker alle kunst van onder de stroatstienen van de Puurte gehaald. Nou ja, nie overdrijven, da nie, moar tschilt nie vele. En ge geluoft het nie... z'en der vele gevonden. Bij de Vieze Gasten vinden ze eu wel ofde da geluoft of nie. Eu wegsteken da moede nou nie proberen. Zen zeker alle echte en onechte kunstenaars gevonden, alle kliederaars op allerlei papier, op stien, zelfs op wc-papier zoen we willen zeggen... want da hedde ier uuk hé. Van die gasten die hun gevoeg nie kunnen doen, zonder er wat kunst bij te peinzen. Drukken noemen ze da, mee veel penseel. Te verre willen we nie goan, maar we hen ze wel gevonden en ze mochten un overal wegsteken, op zolder of in de kelder, toch waren ze doare, de diene die alles wilden opschrijven en fotograven hé.

Moar allé, een schuune Kommeere est alwere geworden!!!

Eriksen

advertentie

blazoen optiek

b.v.b.a

Blazoensstraat 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24

openingsuren: 9 -12u en 14 -18.30u
zaterdag: 9 -12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

ZIJ

Avin Kaki
Kunstschilder

geboren in een kunstenaarsfamilie
schilderde in Irak vooral portretten
evolutie naar landschappen en
abstracte stijl

volg academie om verder te ontwikkelen
hoop ik
als ik voldoende vrijheid krijg
ik zoek
tijd en ruimte voor
mijn evolutie

mijn kleurgebruik wordt zachter, kies meer voor
pastel

kunst kan je nooit loslaten
kunst vraagt tijd en voortdurende aandacht
tijd ook om met mensen door te brengen
wat een struikelblok blijft in België
waar iedereen volle agenda's
en altijd afspraken heeft

kunst is een vorm van therapie
de mogelijkheid om vorm te geven
aan heimwee en verdriet van het leven

kunstenaar zijn in het huidige Irak
is onmogelijk

het is moeilijk om anders te blijven
onbewust beïnvloeding
we leveren een gevecht
een koude oorlog
voor stijl
en voor ruimte

ik vraag hem steeds
waar hangen mijn werken hier in huis?

AVINKAKI.WEBS.COM

HIJ

Kakayi
Kalligraaf en kunstschilder

ontvluchtte Irak na de gifgasaanval in '88
was ingenieur petroleum
een opleiding tot meester-kalligraaf is 1 op 1
tot je het vak beheerst

in België dacht ik in het begin
geen belangstelling te vinden voor
kalligrafisch werk
verkeerdelijk zo bleek na jaren
volgde vrije grafiek om van mijn werk etsen te
maken

ik kom niet tussen in haar kleuren
al was ik in het begin een beetje bezorgd

kunst vraagt rust en concentratie
ik wil bewust, bestudeerd werk maken
mijn visie op kunst is gevormd door oorlog
en wat het met een mens doet
wat is vrede
wat is vrijheid

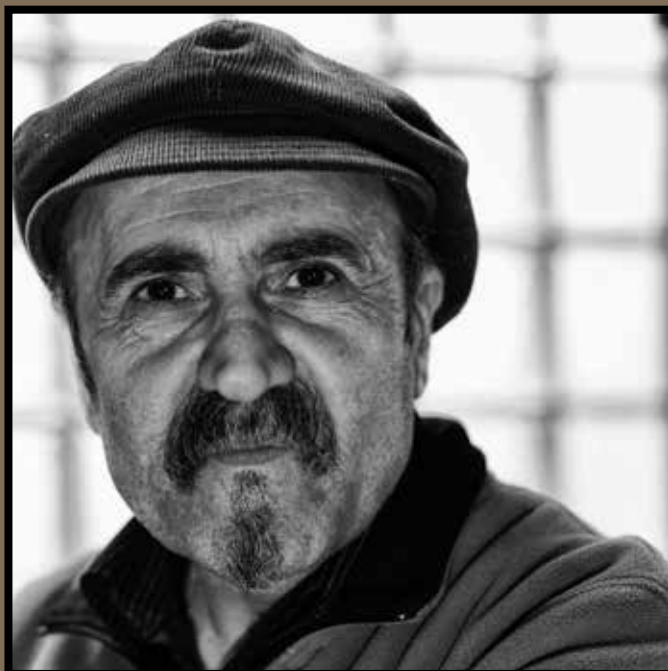
kunst is zoeken naar schoonheid
schoonheid kan je altijd uiten
schoonheid in plaats van woede

kunst werkt niet in een land
waar iedereen rijk wil worden

je moet haar op een andere plaats
fotograferen
dan mij
zoek een lichte plek in dit volle huis
we kunnen niet
op dezelfde tegel staan

jouw werk is overal
het vult de ruimte

KAKAYICALLIGRAPHY.WEBS.COM

foto's: Henk - teksten: Helke

Kalligrafie

De kunst om mooi te schrijven.

Zo doe je dat.

Kies je lievelingswoord, een zin of een tekst.

Kakayi begon in zijn middelbare schooltijd met les van een meester-kalligraaf. Hij begint gewoon nu. Hij kalligrafeerde volgens de opleiding en traditie religieuze teksten. Nu kiest hij schrijfsels uit bijbel, koran, werk van oude klassieke schrijvers of verwerkt dichtregels, muziekteksten, citaten, ...
Je kent geen ontwikkeling als je als kunstenaar hetzelfde werk blijft maken. Je moet een grens breken.

Kies je taal en schriftsoort.

Maak leesbaar, begrijpelijk werk of kies enkel hoog esthetische waarde en ga voor 'geheimtaal'. Speel met letters en woorden. Kakayi schrijft in het Arabisch en Perzisch. Hij vertaalt met passie als je zijn werk bekijkt.

Kies je papier.

Wil je het professioneel aanpakken dan laat je papier vershippen uit Algerije of Turkije. Het papier onderging een speciaal procédé en kreeg een behandeling met een eiwitlaagje. Je kan je werk erop corrigeren en het zal tot 500 jaar geconserveerd blijven. Ben je minder toekomstgericht dan behandel je zelf reclamefolders met een spons en thinner. Je verkrijgt papier met een pastelkleurige achtergrond dat mooi glad is om straks je pen over te laten glijden.

Kies je kleur(en).

Traditioneel Oosters werk wordt uitgevoerd in bruin/zwart met plantaardige inkt, gemaakt van notenbolsters. Kakayi maakt zelf zijn inkt zoals hij een potje koffie zet. Voor werk in kleur gebruikt hij rotring-inkt of verf. Zoek een grafittikunstenaar op om je aan Duitse grafittiverf te helpen. De kwaliteit van de verf is onovertroffen. Je werk kan niet meer stuk.

Kies je pen.

In China en Japan kalligrafeert men met penselen. Dat kan dus ook. Westerse kalligrafen gebruiken metalen pennetjes. Kakayi schrijft, naar gewoonte in de Oosterse kalligrafie, met rietpennen uit Perzië. Ze bestaan in alle afmetingen: van heel dun voor miniscuul fijne lijntjes tot XXL voor gigantisch dikke strepen.

Maak een ontwerp.

Een werk kan klein of groot zijn. Kalligrafische kunstwerken zijn in de Oosterse traditie onderworpen aan strikte regels van grammatica en typografie. Letters en afstanden moeten gemillimeterd juist zijn en worden door een professionele jury nauwgezet nagemeten. Beginners maken dan ook een frame, mét meetlat. Kakayi ontwerpt in zijn hoofd en schrijft los. Voor je ontwerp kan je, net zoals hij doet, een woord herhalen, spiegelen of draaien. Letters, woorden, zinnen worden vorm: cirkel, ei, rechthoek, vierkant, ...

Schrijf.

Werk aan 1 stuk door. Neem enkel pauze om de inkt te laten drogen. Bij Kakayi kan dit proces enkele uren duren.

Klaar.

Kijk naar je werk en geniet. Houd het voor een strenge beoordeling tegen het licht en controleer of de lijnen zijn getrokken in 1 pennestreek. Zoek ruimte om je werk zichtbaar te maken. Laat anderen meegenieten.

Obog goesting...

Werk in reeksen. Werk met thema's. Maak je eigen Artbook. Zoek voorwerpen of plaatsen die wat schoonheid in schrift kunnen gebruiken en ga aan het werk. Laat je werk dienen als basis voor andere creaties. Grote bevriende Kalligrafen, collega's van Kakayi, ontwerpen o.a. in Zuid-Europa kunstwerken als basis voor sculpturen, lichtcreaties en ander moois dat publieke plaatsen siert.

Kakayi krijgt openbaar bezit in Vlaanderen niet versierd, daarvoor zou hij in Schoon Nederlands moeten kalligrafieren. Maar wie zijn werk kent, is niet bang. Ergens loopt een vrouw rond met een tatoeage volgens zijn ontwerp. Wie Arabisch kent, leest op haar arm de laatste woorden van F. Garcia Lorca voor zijn dood: "vrijheid sterft nooit".

Ook wie het niet lezen kan, zal niet naast de schoonheid van dit kunstwerk kunnen kijken.

Elisabeth Ida

Een achteloos achtergelaten witte doek op een klein tapijt op een beige ondergrond. Op zich een vreemde nietszeggende foto bedenk ik. Ik raak ongemerkt in gedachten verzonden. Het doek van strak geweven katoen is netjes opgevouwen. Is het daar bewust gelegd of vergeten? Is het een kledingstuk en wie heeft het daar dan gelegd? Is het tapijt voor gebed bedoeld en de witte stof een gebedsdoek? Het onderwerp van de foto bevindt zich aan de rand van het kader wat de indruk geeft dat

de foto vluchtig en ongepland is genomen. Integendeel. Dit doordachte werk is van Elisabeth Ida, zelfstandig fotograaf en kunstenaar. Wanneer ik op de dag van afspraak bij haar thuis op bezoek ben zie ik de foto in combinatie met twee andere in de keuken staan. Hij zweeft als het ware in een kleine matte lichthouten kader zonder beschermend glas ervoor. De kaders staan los steunend tegen de muur op een laag kastje en nodigen uit ze ter hand te nemen, wat we dan ook meteen doen terwijl we ze samen bekijken.

Erboven, aan de muur, hangt in een groot kader een portret van haar Indonesische ouders poserend in traditionele kledij. De foto creëert een gevoel van afstand, als een foto genomen van een foto. Het contrast met deze mensen en de Westers ogende Elisabeth is groot en ik ben benieuwd hoe zij hier in België is terechtgekomen.

Elisabeth Sri Unggul Ida Mulyani. Haar moeder, lerares, en haar vader, schooldirecteur, geven haar bij geboorte verschillende namen mee maar geen familienaam, zoals gebruikelijk in Indonesië. Haar naam Elisabeth eert haar katholieke achtergrond en Ida is haar roepnaam thuis, de andere namen betekenen voor spoedige wensen en beloften voor een mooi leven.

Als jongste van negen kinderen voelde zij zich sterk door haar ouders aangespoord om te gaan studeren, zoals al haar broers en zussen, wat niet evident is in Indonesië. Aanvankelijk dacht Elisabeth aan een kunststriching maar koos zij op aanraden van haar moeder toch voor meer zekerheid in een ingenieursopleiding en in een opleiding communicatie. Zij voelde zich in het overwegend islamitische Indonesië als katholiek

vaak ongewild in de kijker lopen. De onrechtvaardige en strikt opgelegde reglementen op school, dreven haar tijdens haar studies meer en meer in de rol van verdediger van de rechten van minderheden. Naarmate alsmaar meer verstikkende regels haar leven en dat van haar vrienden gingen bepalen slopte het activisme steeds meer tijd op. Zij stopte dan ook voortijdig met haar studies na het afwerken van haar eindwerk bij een kleine plaatselijke fabriek van antennes, waar zij een verbetering in

“Meer en meer zocht zij naar verbondenheid en overeenkomsten in een omgeving waar zij enkel verschillen verwachtte. Door de beelden niet te dramatiseren verkleinde zij de afstand tussen zichzelf als fotograaf en het object.”

het productieproces creëerde. Vastberaden om toch haar studies af te maken kwam ze dankzij Belgische vrienden hier in Oost-Vlaanderen terecht en koos zij uiteindelijk toch voor haar allereerste passie; kunst. Na bezoeken aan verschillende universiteiten voelde zij zich als een vis in het water in de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent waar zij zich bekwaamde als kunstfotograaf. Verbaasd over het feit dat in het welvarende België toch een grote minderheid in armoede leeft trok zij voor haar eindwerk met haar camera naar de armere wijken van de stad. Als afstandelijke observator was zij op zoek naar de sterke beelden waar haar mentors naar vroegen, dit volgens de haar aangeleerde regels van de kunst. Maar al snel ervoer zij dat zij zich in deze rol niet comfortabel voelde. Meer en meer zocht zij naar verbondenheid en overeenkomsten in een omgeving waar zij enkel verschillen verwachtte. Door de beelden niet te dramatiseren verkleinde zij de af-

stand tussen zichzelf als fotograaf en het object.

In haar fotoboek ‘Inside Embassies’, met foto’s van interieurs van ambassades in Brussel, daagt zij de kijker uit om juist de verschillen te zoeken. Bladerend in het boek probeer ik in de gelijkaardige foto’s kenmerken te ontdekken die de identiteit van het betreffende land verraden. Hoe meer ik door het boek blader, hoe meer ik vanuit een vergelijkend perspectief de foto’s telkens anders ga bekijken. In de tekst ‘De wachtzalen van de macht’ van Eric Min (schrijver, criticus en essayist) lees ik dat de fotoreeks de representatie van de macht van de staat op het individu aan de kaak stelt.

Ondertussen schrijft Elisabeth aan een doctoraatsvoorstel over anti-exotisme. Hierin pleit zij voor een meer ingetogen aanpak in de fotografie waarin de fotograaf een meer passieve rol speelt. Zo wordt de mens en zijn omgeving niet als rareitje opgevoerd. Zij drijft dit principe zelf door in haar werk en gaat in haar thuisland niet op zoek naar voor ons westerlingen exotische en daardoor automatisch opvallende foto’s.

Haar boek ‘Home’ is hiervan een goed voorbeeld. Hierin staan sobere foto’s van spontaan ontstane stillevens van alledaagse gebruiksvoorwerpen bij mensen thuis. Zij paste in de opstellingen niets aan en liet deze voor zich spreken. De enige inmenging die zij zichzelf toestond was de weldoordachte keuze van het perspectief en de afbakening van het kader.

Met de documentaire ‘Supervivere’ legt de kunstenaar een link met het activisme. Hierin interviewt zij een aantal mensen die onder het autoritaire regime van president Suharto werden verbannen. De film komt authentiek, spontaan en persoonlijk over en als kijker sta ik dicht bij deze verhalen die in de leefkamers bij de mensen thuis gefilmd zijn. Haar unieke stijl ontstaat doordat zij prioriteit geeft aan het verhaal eerder dan aan vaststaande regels voor het maken van een documentaire.

Andere projecten zijn meer ludiek zoals de ‘People Power Pill’ die zij ontwierp in samenwerking met andere kunstenaars. Aan voorbijgangers in het Nederlandse Den Bosch werd een medicijndoosje meege-

geven met pilletjes (pepermuntjes) tegen het kapitalisme, tegen de macht van grote bedrijven en tegen de crisis. Met bijsluiters in verschillende talen gecreëerd met Google Translate wat hilarische en absurde teksten opleverde. Al zorgde deze actie voor veel lachende gezichten op straat, zij had vooral als doel mensen te doen nadenken over hun afhankelijkheid van kapitalistische waarden en moderne communicatiemiddelen. Hier in het democratische Westen ontdekte Elisabeth een ander soort onvrijheid dan degene die zij in haar thuisland kende. Wendt zij haar kunst aan om een diepere drijfveer te dienen, namelijk een droom naar een meer rechtvaardige wereld? Zij wil uiteraard zoveel mogelijk mensen bereiken en ik hoop dat haar werk in deze aan sensatie verslaafde maatschappij juist kan opvallen dankzij de ingetogen stijl die haar werk typeert. Zij spreekt heel doelgericht de goede kijker aan die met een zoekende geest van nature open staat voor reflectie, verandering en verdieping. Het was een eer Elisabeth Ida persoonlijk te mogen ontmoeten en even deelgenoot te zijn van haar unieke creatieve zoektocht. Een zoektocht met diepe wortels, die een generatie eerder al begon toen haar moeder als kind van twaalf, voor ze uitgehuwelijkt zou worden, brak met haar familie en op zoek ging naar een leven met meer eigen beslissingsrecht. Een zoektocht met een sterke drijfveer om de vele vrienden en kennissen die door het dictatoriale Indonesische regime monddood gemaakt zijn, een stem te geven.

WWW.ELISABETH-IDA.COM

Annika

foto: Michèle

MEMOIRES VAN EEN MISLUKT FOTOGRAAF

Ook in dit nummer van Ons Kommeere volgen we onze man-met-de-Kodak op zijn hobbelige pad naar fotografische erkenning en zijn hopeloze zoektocht naar dat ene verlossende kiekje dat hem eindelijk toegang zal verlenen tot de roetsjbaan der roem. Onderweg wordt hij op pijnlijke wijze geconfronteerd met de valkuilen van het métier, zijn gulzigheid en naïviteit helpen hem daarbij niet echt vooruit...

Aflevering 2: Kunst in de Brugse Poort

Een godvergeten dag in de Brugse Poort, uw agenda is zo leeg als het heelal, de dwaling wenkt, het soort dag waarop alles nog kan, ze zijn vaak het begin van iets... De weekendbijlage van de krant, als prediker van verlangens van voorbijgaande aard, doet een poging de rust te vergallen, duwt u met de neus op de feiten: die job van je leven, die 5-sterren films, die onvergetelijke citytrips, die kwart-triatlon, het zal allemaal voor een volgende keer zijn. Je droomt weg bij het citaat van Herman Seldeslachts dat je naar de fotografie deed lonken: "1/125ste is een klassieke sluitersnelheid. Als je in je leven 125 foto's maakt die niet kwaad zijn, dan heb je au fond één seconde gewerkt." Eén seconde !? Een schone gedachte die werkt als een vuurtje aan een lont en De Goesting om te schudden aan de boom van het visuele establishment neemt het over, drijft u naar buiten, op zoek naar de Madonna van de Kunst deze keer. Al jaren snuffel je als een strandjutter door de buurt op zoek naar fotografische sprokkels van schoonheid. Een geoefend bijziend oog vindt er bijwijken opgepoetste grauwheden, maar kunst in godsnaam...waar? Ergens verborgen onder de sluikstorten, de onbestaande musea en één van de 176 leegstaande panden misschien? Achter beschimmelde muren van koterijen, garageboxen of zielloze constructies van projectontwikkelaars? Op bus 3 met "Lucy in the Sky with Diamonds" in de oortjes als soundtrack? Zoeken naar kunst in de Brugse Poort, beste lezer, is als zoeken naar varkens in de ruimte: een goede kans dat je ze net mist. Als er al kunst te vinden zou zijn, zal ze niet uit baksteen maar uit vlees en bloed moeten bestaan.

Dus met uw Kodakske ga je Don Quichotte achterna, op zoek naar het fotografisch equivalent van Dulcinea, en voor je het goed en wel beseft duw je een deur open en Ali-Baba-gewijs opent zich een neonverlichte grot met als enige waardevolle decoratie-element de brede glimlach van een man,

uw zwembroekske temidden van de koebeesten met wat bloedworsten rond uw nek ? Voor op de cover van Ons Kommeere, of de centerfold. "Een vreemde stilte neemt het even over, de man naast u kijkt bedremmeld rond, de gedachten vol au-vent, de witte pensen blozen even als hun bloedverwanten, de chipolatas lijken bijna uit hun te krappe vel te barsten, ... en dan "zonde dat u zo'n sensationele invulling wenst te geven aan de portretfotografie. Persoonlijk hou ik er nogal van als patroon van licht en schaduw een studie vormen in chiaroscuro. Ik prefereer een wat meer genuanceerde aanpak waarbij de geportretteerde wat respectvoller en als volwaardig persoon in beeld gebracht wordt en niet als een bundeling van clichés". Zo'n antwoord had je niet verwacht en lichtjes van de wijs gebracht brabbelt je nog iets over promotie voor zijn reclame en de commerce van zijn zaak enzo maar t'is geen avance. De groothartige worstendraaier graait uit compassie in zijn toonbank en je druipt af met een bloedworst... als een hansworst.

de vleesgeworden jovialiteit, de slager-om-de-hoek. De portrettrekker in u komt tot leven, de genius borrelt als de Vesuvius in haar beste dagen en je hoort jezelf zeggen: "wilt ge eens poseren in uw vleesfrigo met alleen

gen te zeggen, de bakkersvrouw zeg maar, en de inspiratie van de visitatie levert de woorden: "of ze een pak bloem over haar kop wil leeggieten, in haar oven kruipen en zich wil oprollen zoals ze met haar ronde suissen ook doet, omdat dat wel interessant kan zijn, fotografisch gezien dan". Een vreemde stilte neemt het even over, de soufflé snakt even naar adem, de-vrouw-rechts-van-u kijkt verzuurd, de man links van u verheft de vinger in de lucht, beiden vastgeroest in hun karikatuur en dan "ik hou er wel van als de werkelijkheid gedeconstrueerd wordt maar u doet dat wel erg oppervlakkig. Spijtig dat je zo weinig emotioneel contact zoekt met uw onderwerp. Uw invulling van mijn persoon vind ik eerder oppervlakkig en getuigt van weinig fotografische vocabulaire. Op deze manier lijkt u een hopeloze amateur en ik een ontplofte bloemzak". De vrouw heeft een visie precies en lichtjes van de wijs gebracht brabbelt ge nog iets over de raakvlakken van de pistolet en de flou-artistiek van de kramiek maar t'is geen avance. De barmhartige vrouw graait nog in haar patékestoog en je druipt af, mét

een carré-confituurke, zonder postuurke. Die seconde begint ondertussen al meer op een uurtje te lijken maar je zet door want je ruikt een goede foto zoals een hond een gebraden kippetje, dus na wat rechtse en linkse invalshoeken beland je in een groenzone voor een mise-en-scene met soepgroenten, de kruidenier zeg maar "Of deze foto-gratie zich even wil neervleien tussen de pastinaak en de aardpeer, omdat dat nogal schoon combineert met dat lekker Bourgondische lijf van haar". Een vreemde stilte neemt het even over, de vergeten groenten genieten van de onverwachte aandacht, de vrouw naast u krijgt een blik vol erwten, een stel asperges valt Mikado-gewijs uit het immer strakke gelid, ... en dan "Meneer heeft het licht gezien precies? T'is lang geleden dat ze me nog voor dikke troela uitgescholden hebben. Uw subjectieve suggestieve bedoelingen bezoelelen mijn zelfbeeld. Ik word niet zo graag gereduceerd tot een object van mannelijke begeerte. Maar ik vergeef het je. T'is de lokroep van de roem die je hoofd zot maakt en je artistieke

identiteit gegijzeld heeft." De vrouw is niet van gisteren precies en lichtjes van de wijs gebracht brabbelt je nog iets over onverzadigde vetzuren en de beauté van puree enzo maar t'is geen avance. De rondborstige vrouw propt u uit compassie nog iets in uw handen en je druipt af, mét kroketjes, zonder portretjes.

De transpiratie van de inspiratie heeft u ondertussen serieus honger doen krijgen en thuisgekomen zwiert ge uw commissen in een pan en je geniet nog met smaak na van een schone dag vol authentieke ontmoetingen.

Nee, ge moet ze niets proberen wijsmaken de mensen uit onze gebuurte, ze weten maar al te goed het verschil tussen écht en nep. Kunst in de Brugse Poort vraagt ge? De buurt loopt er vol van! De Brugse Poort, da's kunstzinnigheid en vrijgevigheid in één handig voordeelpakket! En ziet ge wel dat er iets ging gebeuren vandaag... ge hebt voor het eerst in uw leven een foto getrokken van een bloedworst.

Pieter

advertentie

SLAGERIJ TRAITEUR CHRISTIAN

Bevrijdingslaan 222 , GENT

09.226.13.70.

Bereide gerechten – Hutsepot – Soep

Koude schoteltjes – Dagschotels

Belegde broodjes – Gegrilde pannini's

Bij afgifte van deze advertentie (1 per klant) , krijgt u

GRATIS 150 gr. Préparé, bij een min. aankoop van 10 €

Michèle Verbruggen

We leven onze drukke dagen in het digitale tijdperk met auto, computer en gsm als vanzelfsprekend binnen handbereik. Het is alsof er definitief een streep is getrokken onder de goeie ouwe tijd van mechaniek en handenarbeid. Maar hier en daar leven mensen volgens oude gewoonten en gebruiken en overlapt de goeie ouwe tijd met onze huidige moderne tijd. Voor haar

eindwerk aan de Kask in Gent ging fotografe Michèle Verbruggen naar een vertegenwoordiger van die bijna vergane tijd op zoek.

Nadat zij van een vriend hoorde spreken over een keuterboer ergens in Hansbeke die zijn koeien nog molk met de hand sprong zij op haar fiets en vond zo na enkele omzwervingen Gentil, een 83-jarige man die nog al-

leen woonde op zijn boerderij met een twintigtal koeien. Toen zij hem vroeg of zij hem met haar camera een tijdje zou mogen volgen zei hij eerst, in een onverstaanbaar dialect, van neen, maar uiteindelijk liet hij Michèle toch toe in zijn leven. Dit leverde een intiem en sereen portret op van een boer die, met de hulp van zijn zonen, nog leefde in de stille eenvoudige tijd van vroeg opstaan, eten, werken met het vee, rusten en vroeg in de veren kruipen. In deze setting, die past in een filmdecor van het begin van de vorige eeuw, slaagde Michèle erin het alledaagse leven van Gentil in al zijn facetten vast te leggen. Het resultaat staat in het fotoboek 'Gentil' en bevat een reeks pastelkleurige, zacht grijs en bruin getinte foto's die de sjoefele, stoffige en rommelige omgeving

buitengewoon mooi maken. Met het hoofdpersoonage altijd natuurlijk posierend in de decorachtige authenticiteit

“Als kunstenaar werkt Michèle vanuit een buikgevoel en ziet zij kunst als een manier om te weerspiegelen hoe zichzelf en anderen de wereld ervaren.”

ke achtergrond. De foto's fascineren me en ik kan ernaar blijven kijken. Als ik haar vraag waarom zij Gentil koos voor haar opdracht, vertelt zij me dat

zij een grote aantrekkingskracht voelt het boerenleven van toen te vast te leggen op foto.

Michèle groeide op in het centrum van Brugge als oudste van drie zussen. Als enige van het gezin ging zij de kunstwereld in en zij wist zich in haar keuze sterk gesteund door haar vader. Op latere leeftijd maakte haar vader ook een creatieve carrièreswitch en werd een succesvol technisch ontwerper. Tijdens haar woelige jeugd zocht en vond Michèle rust in de talrijke musea van Brugge, waartoe zij als Bruggeling gratis toegang had. Ook genoot zij ervan met haar fiets in alle vrijheid in de landelijke omgeving van de dorpen en natuur rond Brugge rond te trekken. Heeft zij zo haar liefde voor de oude boerenstiel ontwikkeld?

Als kunstenaar werkt Michèle vanuit een buikgevoel en ziet zij kunst als een manier om te weerspiegelen hoe zichzelf en anderen de wereld ervaren. Zij is dan ook blij dat de kunstacademie in Gent in de opleiding een grote nadruk legt op de filosofische benadering van kunst. Met haar foto's wil zij niet persé trends volgen en opvallen door populaire en chique onderwerpen. Liever volgt zij haar hart en maakt iets wat een breder raakvlak heeft dan louter en alleen het beeld. Al op haar twaalfde startte zij met het schrijven van teksten en werd hierin door haar toenmalige leraars goed aangemoedigd. Vanuit de conceptie dat veel van onze dagelijkse activiteiten en denkpatronen herhalend zijn en we allemaal in een keurslijf zitten waar we niet zo gemakkelijk uit geraken, creëerde zij een tweetal jaren terug een uniek boek met één alleszeggende tekst in romanstijl. Tijdens het lezen van de tekst gaan mijn gedachten figuurlijk op de loop want de persoon vanuit wiens oogpunt de tekst is geschreven verandert een paar keer tijdens het verhaal. De tekst gaat ook letterlijk 'op de loop' want hij is vastgehecht aan een draaisysteem zodat ik naarmate de tekst vordert moet draaien om uiteindelijk weer op hetzelfde punt terecht te komen als waar ik startte. Een eindeloos verhaal waarin ik als lezer net als de hoofdpersoonages in kom vast te zitten. Zij investeert tijd en eigen materiaal in een project met jongeren. Zij gaat met hen op stap in de stad en stimuleert hen om via foto's hun eigen verhaal te vertellen. Zij helpt hen hun

leefwereld bewuster en kunstzinniger te bekijken. Graag wil zij dit project indienen bij de jeugddienst van Gent die met het initiatief 'Alles kan' een aantal artistieke projecten selecteert en steunt.

Verder kan Michèle haar creatieve talenten kwijt in haar werk als leerkracht zedenleer in een basisschool voor kinderen met gedragsstoornissen. De filosofie van de school past bij haar eigen filosofie, kinderen met sociale en psychologische problemen via een creatief proces middelen geven tot zelfexpressie. Ondertussen werkt Michèle gestaag voort aan eigen fotowerk en legt een uitgebreid archief aan, waarvan ze me vluchtig wat toont op haar laptop. Sommige foto's zijn kleurrijk en vol, als barokke schilderijen die ik graag wat langer zou willen bestuderen. Andere foto's zijn dan weer minimalistisch met een gebrek aan kleur en benadrukken leegte.

Momenteel stort Michèle zich op haar rol van moeder van haar anderhalfjarige zoontje. Ik zie hem voor het eerst op de levensgrote foto op canvas bij haar thuis aan de muur. De foto straalt kracht en kwetsbaarheid tegelijk uit; haar zoontje, piepjong en naakt, weet zich gesteund in de armen van zijn papa en kijkt intens nieuwsgierig in de ogen van de camera. Het was een plezier hem in het echt te ontmoeten en al spelend met zijn speelgoed thuis zijn vrolijke guitige karakter te ontdekken. En zijn rustige geduldige aard op het moment dat de foto van Michèle werd genomen en hij zonder morren bleef wachten tot het klaar was.

Het was een genoegen Michèle te leren kennen en ik hoop spoedig nog veel van haar werk te zien. Misschien is de uitspraak van William James (Amerikaans filosoof uit begin vorige eeuw) de pragmatische Michèle op het lijf geschreven? 'The art of being wise is the art of knowing what to overlook' en in deze context durf ik het vrij te interpreteren als de wijsheid bewust te kiezen waar je voor wil gaan. Met beide voeten op de grond gaat Michèle op haar doel af en dit op het moment dat zij hier klaar voor is.

Annika

foto: Elisabeth

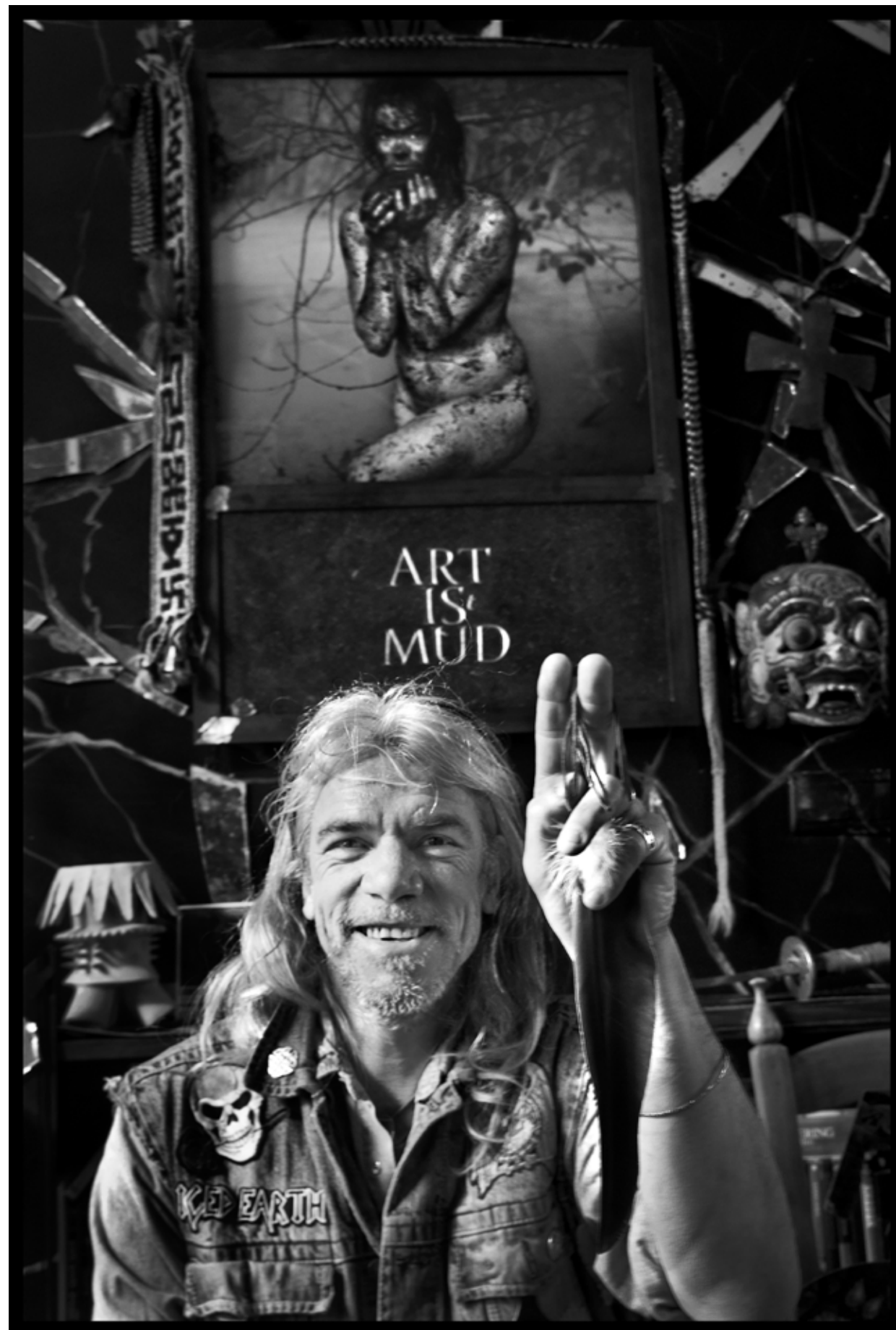

foto: Markass

Marc Hoflack

Marc Hoflack 54jaar - fotograaf
www.marchoflack.be

Zoek de **zeven** verschillen.

foto: Anne

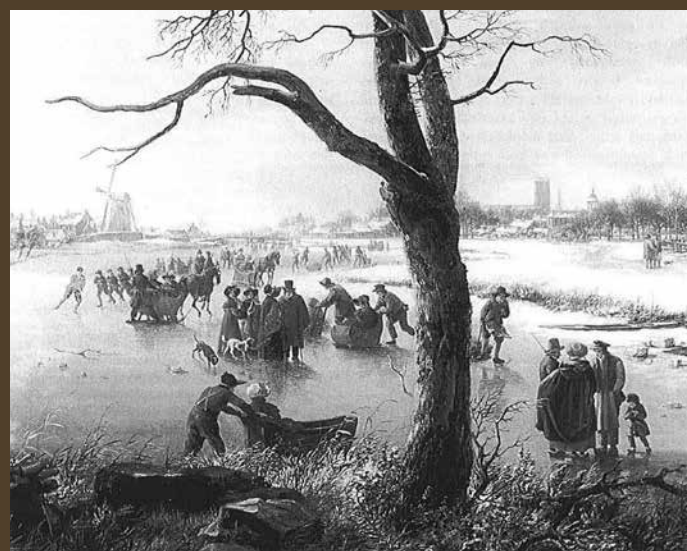
Anais Van Goethem

Anais Van Goethem 5 jaar Brugse Poort, maar al 20 jaar in Gent. Gespecialiseerd in mezzotint. Inspiratiebron: natuur. Resultaat: picturaal monnikenwerk. Kunst is: dat zien wat iemand anders niet ziet. www.anaisvangoethem.carbonmade.com

Schaverdijnstraat

geschreven door Pastoor Vandenbroucke

Deze was voorheen zoals Koningsdal, een beluik. Beide zijn er tot stand gekomen in het begin van de 19e eeuw bij de aanleg van de Rooigemlaan, waartoe zij officieel behoorden. De benaming van beiden dateert van 1943, wanneer zij als straten werden aangeschreven. De Schaverdijnstraat roept ons het beeld op uit een tamelijk dicht verleden, toen Roygem aan de rand van uitgestrekte meersen, jeugdige schaatseren of schaverdijners, bij vriestij aanlokte, die uit de stad en het omliggende zich kwamen verlustigen aan wintersport en kermisporet. Aan het Brughuizeke en langs de Nekkersputstraat (voorheen Meerschstraete) hingen wapperende wimpels in sparretoppen, lagen opgesmukte en versierde kraampjes verspreid en boden aan de bezoekers lekkernijen en snoepgoed, frieten en oliedutsen. Koetsen en char-à-bancs kwamen aangereden en onder de schreeuwende klanken van de draaiorgels, slierde de jolige jonge lui over de ver uitstreckende ijspiegel tot aan het Valkenhuis en den Rijmsdam en langsheen de Leie.

Dit spektakel werd gebroken toen in 1922, na WO1, de Bourgoyen werden doorsneden door een nieuwe spoorweglijn. Wel hebben de schaatseren toen een startbaan gevonden aan de Rijmsdam, maar het echte winterfeest van de Roygem is geleidelijk teloor gegaan.

De Meubelfabriek

Wat spel is dat?

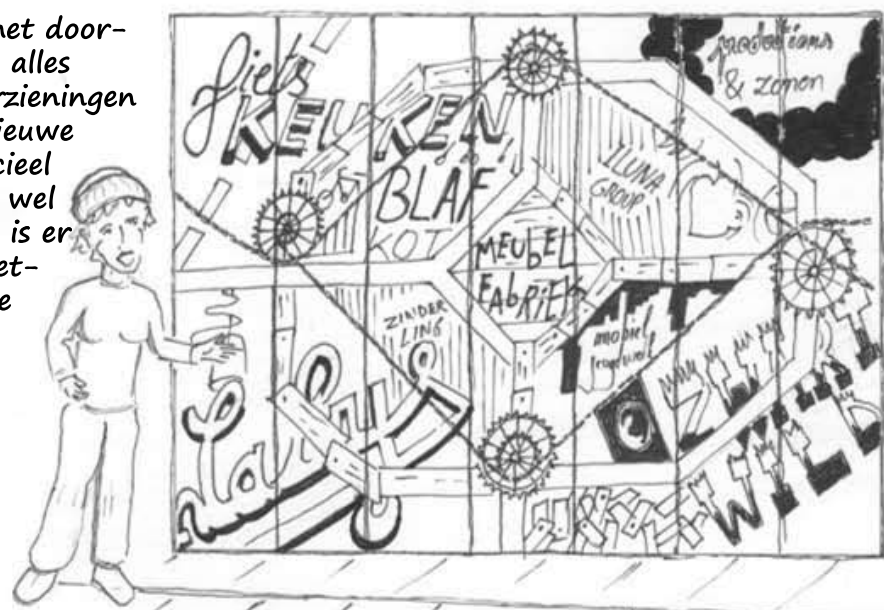
In 2010 stopt de firma Van Den Berghe-Pauvers. De site zal plaats maken voor nieuwbouw woningen. De crisis en een verworpen bouwplan houden de bulldozers echter tegen. De buurt, die tegen het project is, blaast opgelucht

De fabriek blijft dus leeg staan. Om vandalisme, boetes en andere rotzooi te vermijden, stelt de eigenaar samen met de stad de ruimtes ter beschikking aan verenigingen. Enkele dapperen wagen het.

Begin 2013 is het zover. Na het doorploeteren van een papierberg, alles brandveilig maken en de voorzieningen weer aan te sluiten, kan de nieuwe meubelfabriek haar poort officieel weer openen. De fabriek is nu wel verdwenen. Maar in de plaats is er een buurttreffpunt waar budgetvriendelijke, sociale en creative activiteiten te doen zijn.

Dit is onze geschiedenis. En nu de rondleiding.

Het begint met deze uitleenkast. Je kan hier spullen lenen of omruilen. Je beslist zelf.

De kast is toegankelijk vanaf de straat. Handig voor mensen met drempelvrees.

Mag je zomaar iets nemen?

Klopt, maar hou het leuk voor iedereen en volg de regel: geef en neem.

Mag je zomaar wat in de kast leggen?

Jawel, voor zover het bruikbaar en proper is natuurlijk.

Hier op het binnenplein zijn reeds de eerste vzw's. Mobiele jeugdwerk heeft hier een lokaal wanneer het weer slecht is.

Buurtkinderen tot 12jaar komen hier dan langs.

Het lokaal ernaast is de weggeefbazaar.

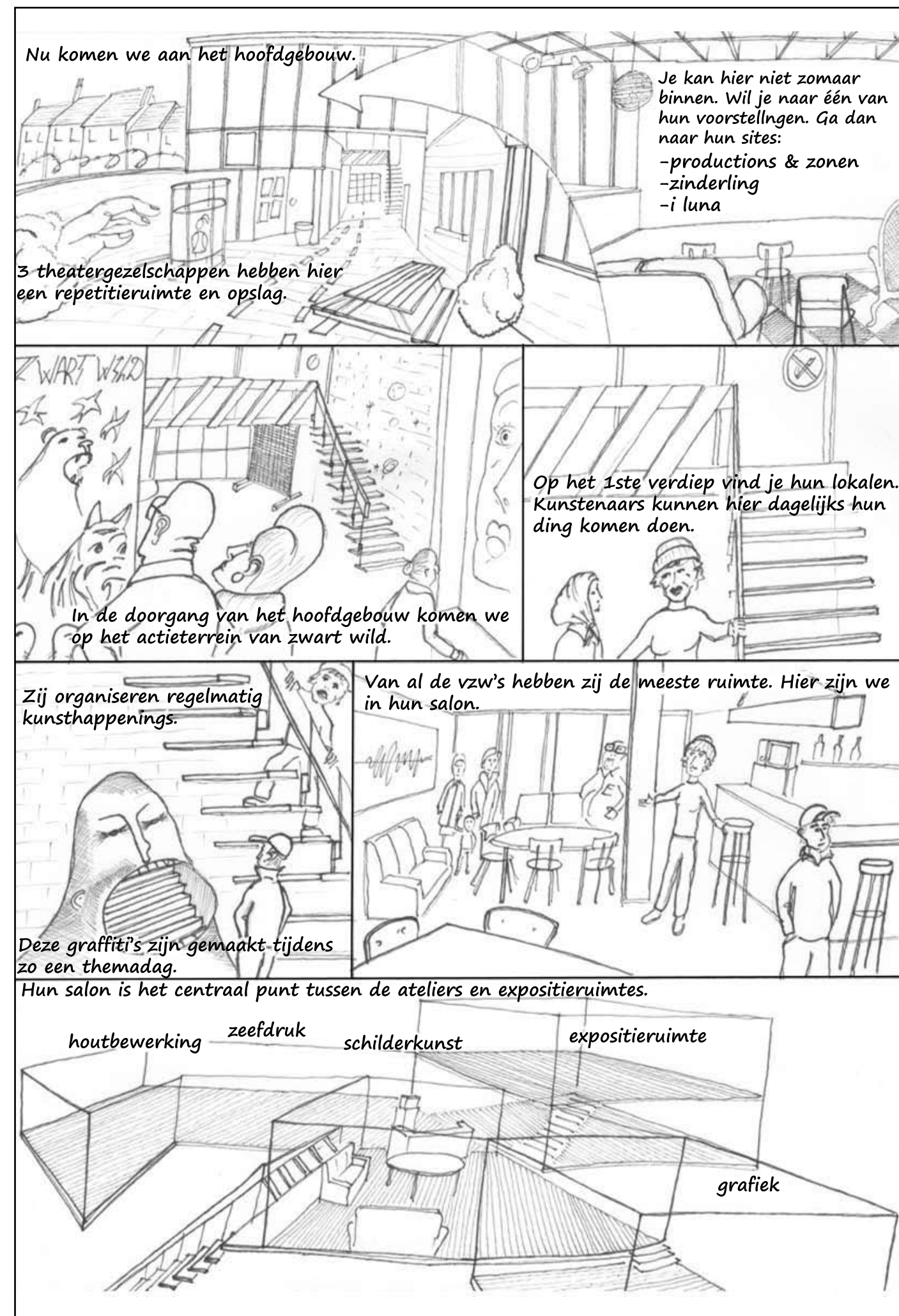
Hier vind je vooral kledij.

De vrijwilligers willen vooral minderbedeelden helpen aan goede kleren.

Maar iedereen is welkom.

Hier kan je iedere zaterdag langskomen van 10u tot 17u. Sommige stukken mag je zo meenemen. Voor kledij vragen ze 1€/stuk.

Hun expositie's zijn steeds vergezeld van optredens & performances. De thema's zijn gevarieerd. In de door-gang kunnen we nog de graffiti's bekijken....

En denken jullie dat dit alles is? Nee, kom maar weer mee naar beneden.

Deze ruimtes worden sporadisch gebruikt voor optredens, filmvoorstellingen of fietspolo wedstrijden. Een groep muzikanten heeft hier een repetitieruimte gemaakt.

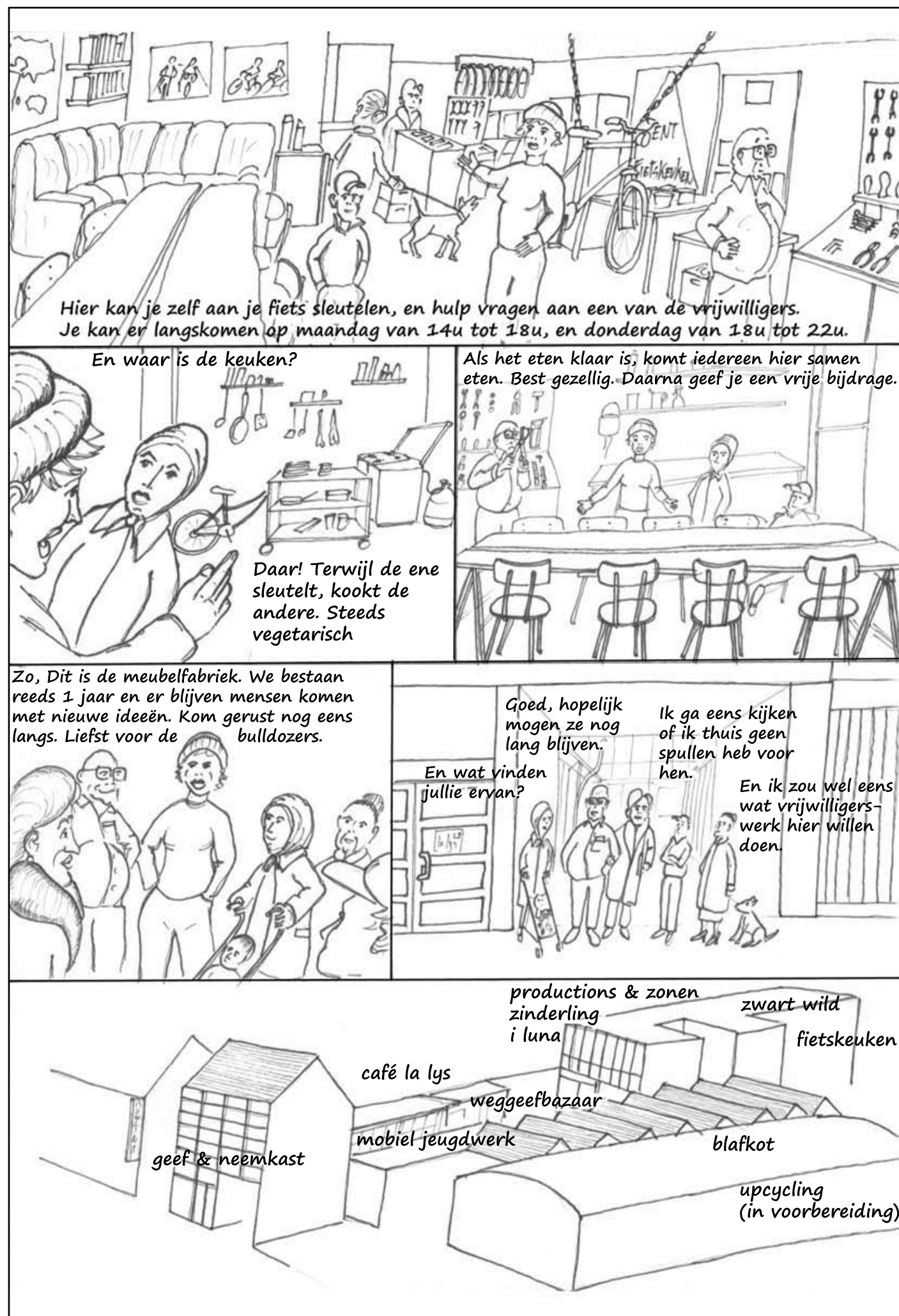

Ahh, muzikanten. Dat ontbrak er nog. En, zijn ze goed?

Deze ruimte noemen ze het blafkot. Je ziet dat er niet veel nodig is: 4 muren en een stopcontact.

Helemaal achteraan op de gelijkvloer is de fietskeuken. Er is zelf een fietspad vanaf de straat die de weg wijst.

Rik Soenen

“Hoe ik mijn kunst zou omschrijven? De mensen moeten vooral zelf kijken”, zegt Rik Soenen (51). Al drieëndertig jaar woont hij in de Brugse Poort. Zijn gezellige citéhuisje in de Phoenixstraat zit afgeladen vol met schilderijen, sculpturen en boeken. De volle asbak verradt zijn creatieve gedrevenheid.

“Heel Gent is mijn inspiratiebron. Ik trek vaak met mijn fototoestel de stad in. Die foto’s gebruik ik dan als basis voor mijn schilderijen. Soms is mijn werk abstract, dan weer fotorealistisch. Zo heb ik een reeks over de Blaarmeersen gemaakt en een andere over mensen op de Graslei.”

“Vaak zoom ik in op elementen uit de dagelijkse werkelijkheid. Dingen waar men anders geen aandacht aan schenkt. Het doet mensen anders kijken”, legt Soenen uit. “Toen ik in 2008 in galerie Croxhapox een reeks had getoond met elementen uit het straatbeeld hier in de buurt, gingen de mensen echt op zoek naar die gevels en die details. Ze keken anders naar hun omgeving.”

“Ik ben - als afgestudeerde van Sint-

Lucas en als kunsthistoricus – ernstig met kunst bezig, maar dat betekent niet dat die kunst betweterig mag zijn. Ze moet kwaliteit hebben en subtiel zijn. Klassiek met een twist, dat is mijn werk. Nu ben ik bezig met een reeks zelfportretten in vrouwenkleden. Dertig, veertig portretjes maakte ik al. Ze roepen de sfeer op van de zeventiende-eeuwse barok”, zegt hij

“Klassiek met een twist, dat is mijn werk”

met knipoog.

“Noem mij maar een “sociale asociaal”. Ik sta met sympathie tegenover mijn omgeving maar zoek geen contact.” Toch is Soenen altijd bereid tot een performance. Tijdens de vernissage van een tentoonstelling met werk van Marc Hoflack in galerie P-Art in de Noordstraat liet hij de aanwezigen gaten in zijn pak snijden. “Sommige mensen wilden echt niet, uit eerbied

of schroom. Kleren beschadig je niet.” Rik Soenen exposeerde in Trafiek (2009) en enkele keren, vorig jaar nog, in galerie Bavart, in de Noordstraat. “Maar daar zijn de laatste keer amper tien mensen op afgekomen. Sinds ik onder druk van de RVA werk buiten de kunstbranche heb moeten zoeken, zijn het vooral mijn public relations die daaronder lijden. Ik sta om vijf uur op, zodat ik voor mijn dagtaak al wat met mijn kunst bezig ben. En ook mijn avonden gaan eraan op. Maar de tijd om op straat mensen te zien en mijn relaties te onderhouden is er niet meer. En dat is ook belangrijk, dat merk je.”

“Een verzamelaar die werk van bekende Vlaamse kunstenaars in China doorverkoopt, heeft ooit enkele werken van mij gekocht. Veel heb ik daar niet mee verdiend, maar het is mooi te weten dat mijn werk in China misschien wel naast dat van Luc Tuymans en Michaël Borremans hangt”, besluit Rik Soenen met een glimlach.

Ann

Rik Soenen, 51 jaar, uit de Phoenixstraat is kunstschilder. Behalve schilderijen maakt hij ook sculpturen en brengt performances. Vaak werkt hij een thema of techniek uit in reeksen.

foto: Anne

Z. & B. GREGORIUS M. F. PROVINCIAL

uit het archief van de St jan-baptist kerk: E.Br. Perbayre

foto: Pieter

Kubisme met nen hoek af

Deze creatieve duivel doet-al bewijst dat je helemaal niet hoeft te kiezen tussen de godinnen van de beeldende kunsten en de elfen van de muziek, deze man-uit-één-stuk bemint ze allemaal. Verlost van het compromis, een authentieke kruising tussen Johnny Cash en Vincent Van Gogh.

Zijn veelzijdigheid haalde hij bij de kubus, zijn schilderwerken zijn te omschrijven als “gekruld kubistisch surrealisme” en dragen namen als “In de ban van de maan”, “Figuur met een ei” en “Zweven met aarding”. Ze schetsen een fantasiewereld vol droomrijke figuren in prachtige

kleuren.

Voorlopig nog pionier in het genre ‘kubisme met nen hoek af’ maar op een mooie dag, op een mooie plek, presenteert hij graag eens zijn werk aan u en de buurt. Ondertussen geniet hij in alle rust verder van zijn allereigenste mindfulness-program, het schilderen.

Jan Vandewoude, 45 jaar

Kunstjes: schilderen, tekenen, saxofoon spelen, componeren, liedjes zingen.

Favoriete spreuk: ik adem dus ik leef.

Frigo-inhoud: een restje melk, een vleugje Venus.

advertentie

Rita mode

Kleding voor
hem en haar

Bevrijdingslaan 21

9000 Gent

09 226 31 49

Veerle Van Nuffelen

Zinniastaat 9. ‘De Crea-Bar’, het creatieve nest van keramiste Veerle Van Nuffelen. Lang geleden was hier café ‘In Den Uil’, één van die typische volkscaféetjes van weleer. Ouderen kennen het pand nog als ‘Den Worstelclub’. Jawel, want in de jaren ‘50 was worstelen heel populair in De Brugse Poort en jaarlijks hielden ze hier een heuse “Worstelprijskamp met Zeer Schone Prijzen”. En al is dit anno 2014 nu een Café Zonder Bier, de bar staat er nog altijd. En de cafétafeltjes. Achterin onder de lichtkoepels waar vroeger de worstelring was heeft Veerle nu al bij-

na 10 jaar haar eigenste werkplek. Ze worstelt er nog steeds. Met klei dan, welteverstaan. En met de uitwerking van haar kunstige hersenspinsels.

Ik ken haar niet maar er dient duidelijk geen ijs gebroken, algaauw zitten we met een grote kop dampende thee gezellig te keuvelen. Met het gevolg dat ik vergeet op te schrijven en het zo wel zal onthouden; wat een boeiende madam zij wel is ...

Ik kijk rond: her en der op de tafeltjes ligt er iets als vreemdsoortige stoelzittingen. Niet van skai of zo, maar van klei gedomme; er zijn tekeningen op geëst, gedichten, bloemen, ... in een-

tje zitten zelfs haarlokken verwerkt. Straks worden ze geglaazuurd en gebakken. Fantastisch. Ik wil ook wel zo’n stoel. Het staat hier vol leuke dingen trouwens; van vazen over engeltjes wezens tot vrouwenbustes en mannetjes in twee helften. Bij de grote oven zie ik tekeningen en schilderwerkjes allerhande, ook naakt-

“Als ik u hier alles moet vertellen heb ik niet genoeg aan een ganse Kommeere.”

schetsen want geregeld geeft Veerle ook modeltekenen. Maar vooral de buurtkinderen komen hier hun ding doen; op de vrije crea-middagen komen ze hier samen knutselen, tekenen, schilderen, noem maar op. Vaak gaat Veerle samen met Sophie Herman naar de pleintjes in de buurt toe om er ook de kinderen met een andere achtergrond aan te spreken; in de crea-bar vindt je bovendien wel vaker een onmiskenbaar multicultureel publiek. Ze werkt daarvoor samen met onder meer VZW Jong, Brede School en ook in de kinderacademie van Jenaplanschool De Fenix is ze graag actief. In de vakanties organiseert ze mee met de brugfiguren speciale kinder- en kunstactiviteiten. Kortom, altijd wel ergens is Veerle met weer nieuwe projecten voor de buurt bezig; zo komt er mogelijks straks ook iets met de Boerse Poort, laat ze zich nog ontvallen.

Kunstenares, lerares, buurtwerker, echtgenote en moeder van 2 kinderen, bezige bij alom en duidelijk niet met één slagzin te vatten dus. Slaapt zij nog wel? (zalig) Eet zij nog wel? (goed en gezond) Heeft zij nog tijd voor een avondje cinema (altijd) of een wilde fuif? (ik ben een fuifbeest) of voor een avontuurlijke rugzakreis met haar man en de twee kinderen? (we love it) Ja dus. En ze doet ook nog aan huisruil. En of ik er nog zeker wil bij zetten: “Kinderen altijd welkom!” Bij deze dus. Chapeau Veerle.

Veerle Van Nuffelen - keramiste - lesgeefster
Keramik in KASK Dendermonde - afkomstig uit het Brusselse - na haar studies “monumentale kunsten” aan St. Lucas hier blijven plakken en na 20 jaar nog altijd verliefd op De Brugse Poort - Begeesterend actief bij VZW Jong, Brede School, Jenaplanschool De Fenix en vooral in haar eigen open atelier “De Crea-bar” in de Zinniastaat 9.

foto: Markass

foto's: Sammy

Zwart Wild

Een kunstenaarscollectief in de Brugse Poort

Wat ze over zichzelf zeggen.

“Een tiental jonge mensen, zowel studenten als werknemers, bouwden een deel van de oude meubelfabriek om tot een grafisch atelier, een houtatelier, een beeldhouw-atelier, een zeefdrukatelier en een donkere kamer. De dagelijkse atelierwerking is privé, maar waar mogelijk laten we gastkunstenaars toe om in onze ruimtes tijdelijk aan een project te werken. Daarnaast omvat Zwart Wild twee expositieruimtes van elk circa 200 m² waar we zelf tentoonstellingen organiseren of die we aan democratische prijzen verhuren. Dit geheel wordt verbonden door ons ‘salon’: een levendige ontmoetingsplek waar voortdurend creatieve samenwerkingen en ideeën ontstaan. Minstens tweemaal per maand openen we dit salon met telkens een stevige line-up van muzikanten, theater of andere podiumkunsten, gekoppeld aan uiteenlopende exposities.

Waar?

De gewezen meubelfabriek Pauvers - Van Den Berghe in de Meibloemstraat 16-18, Brugse poort, Gent.

Ontstaan?

Zodra de fabriek sloot om plaats te maken voor een nieuwbouwproject, trok de vacante plek de aandacht van

enkele groepen op zoek naar ruimte. Na contact met de eigenaar mochten we delen van de fabriek gebruiken voor publieke en private werking van vzw's. Om de kosten van de vele werken te delen sloegen drie groepen de handen in elkaar en richtten vzw De Vergunning op als overkoepelend werkingsorgaan. Zo ging vzw Zwart Wild in zee met vzw Café La Lys en vzw De Fietskeuken. Het café bracht de Brugse Poort een broodnodige ontmoetingsplaats. De fietskeuken helpt je, mits een vrije bijdrage, bij het herstellen van je eigen fiets.”

Wat de mensen over hen zeggen.

“Een culturele vrijplaats! Leren kennen trouwens via facebook.”, een toevallig bezoeker.

“Een vereniging van kunstenaars. Afgestudeerde ‘Kaskers’ die proberen hun plaats in de wereld te vinden door zich te verenigen.”, een kenner.

“Ik ken ze van zien; en ik zou echt wel eens binnen willen lopen maar heb plots te veel hobby's.”, een fietskeukenaar.

“Ah, gekend, ja. Ze doen expo's enzo zeker hè?”, iemand die te veel zijn best doet.

“Feestjes geven! Dat doen ze. Ze maken veel lawaai ... af en

toe moeten we eens op het plafond kloppen om onszelf nog te kunnen horen.”, een grappenmaker.

“Beter een goede buur dan een verre vriend.”, een leraar Nederlands.

“Ze zijn veelzijdig, in de ruime zin van het woord; dat waar de Meubelfabriek voor staat zeker hè? Nee?”, een twijfelaar.

“Zwart Wild? Oei. Dat zijn de burens, niet meer niet minder. Ik bedoel, we hebben al eens samen aan de toog gehangen en zelfs al samen gegeten ... maar ik ben nog nooit naar een tentoonstelling gaan zien, neen.”, een eerlijk man.

“Ik woon hier al twintig jaar in de buurt en de Meubelfabriek is het beste wat ons als buurt is overkomen. Weg met de saaiheid! Eindelijk leven! Eindelijk gebeurt er hier iets. Vroeger was 't hier wel wat anders.”, een tooghanger.

“Het lukt hier in de Meubelfabriek omdat er echt nood is aan deze plek. Het is niet zo dat de gasten van Zwart Wild hier toevallig passeerden, een leeg gebouw zagen en dachten ‘Aha, een leegstaand gebouw. Wat zouden we hier eens mee kunnen doen? Neen, ze zijn naar hier gekomen vanuit een behoefte. Een nood aan ruimte. Deze plek moet er gewoon zijn.”, een filosoof.

“Wij als laatstejaars studenten beeldende kunst krijgen hier de kans om de confrontatie aan te gaan met de buitenwereld. Weg van het veilig cocon die de school toch wel biedt. En dat is goed, dat is nodig ... onze werken kunnen tonen aan buitenstaanders is noodzakelijk.”, de gastkunstenaar.

Wat wij over hen hadden willen zeggen.

Naam en toenaam, maten en gewichten en diploma's en erekondes, slechte gewoontes en dromen. Dat hadden we u willen voorschotelen.

Wie is dat Jong Wild Zwart Geweld?

Een Jambers waardig. (Al wie na 1990 is geboren slaat deze paragraaf over. Doe geen moeite. U weet niet waar we het over hebben.) Dus een Jambers waardig, voor de ouderen onder ons parafraseren we, met zwoele stem: ‘WIE zijn ze? WAT doen ze? WAT drijft hen? WAAR zijn ze te vinden? WAAROM hebben ze zich verenigd? WAT willen ze bereiken?’

En vooral, als extra niet-Jambers vraag, zijn ze content?

Helaas.

Het is anders gelopen dan verwacht. We moeten u hun flitsende, spitse en intellectuele –laat ons daar vanuit gaan- antwoorden voorlopig onthouden want het is er niet van gekomen hen die dingen liefelijk te vragen. Het heeft niet mogen zijn.

Ander projecten, ook de moeite waard, drongen zich op. Bakken tijd zijn vergooid aan andere schoonheid en luide dingen. Onze eigen wildste gedachten kregen voorrang en deadlines werden almaar dodelijker. Trekken en sleuren met agenda's die onherroepelijk niet in elkaar bleken te passen. Enfin, de kunstenaar tegenover de kunstenaar en het eeuwige keuzes maken.

Hoe dan ook, het doet er niet toe.

Er komt wel eens een ander moment, bekijk het zo, jullie hebben nog iets te goed. En zo blijven ze mysterieus en vooral Zwart Wild.

Els

Bezoek **Zwart Wild** in de Meubelfabriek, Meibloemstraat 14, Brugse Poort.
En ze hebben een facebook pagina waar al hun projecten op aangekondigd worden.

Conrad Willems

Zondagavond, 18u45, De Pastorij op het Emilius Seghersplein. Er brandt licht in de slaapkamer van meneer pastoor als we aanbellen. Even later opent niet Eerwaarde Heer maar Conrad Willems de deur. Hij heeft er dankzij Nucleo VZW een atelier ter beschikking.

Beginnende kunstenaars worden met meerdere besognes geconfronteerd. Niet iedereen heeft de mogelijkheid om thuis een atelier in te richten; materiaal zoals een keramieken kost handenvol geld,... Kortom, investeringen die men moet maken lang voordat je als kunstenaar ook maar enig werk hebt tentoongesteld, laat staan verkocht.

Nucleo VZW komt aan deze moeilijkheden tegemoet. Leegstaande panden in het Gentse worden opgelapt en ontwikkeld als ateliers. Vandaag bestaat het patrimonium voornamelijk uit ver-

laten religieuze gebouwen. Zo heeft de kerkfabriek de voormalige pastoorijwoning van de Sint-Jan Baptistkerk geschonken aan de VZW. Deze woning dateert net als de kerk uit 1866. De houdbaarheidsduur van de kerk lijkt reeds ruime tijd overschreden te zijn: net als het instituut Kerk staat het op instorten. De woning heeft nog enige respijt en bevat tal van oorspronkelijke elementen. Zo is er een kruisweg via de trap die naar de zolder leidt, de vloer in parket en het behangpapier komt ongetwijfeld van bij Priem. Retro avant la lettre.

foto: Griet

We ontmoeten er Conrad Willems, geboren Gentenaar en wonende in de bevriende en, in tegenstelling tot een niet nader te noemen weekblad, toegankelijke Bloemekenswijk. Zijn atelier heeft hij aangevuld met spullen uit de plaatselijke kringwinkel: een retroradio waaruit op de voormalige frequentie van radio Joegoslavië Stubru klinkt, enkele oudere kaders waaronder een foto van de SS Amsterdam en Sigmund Fruit (sic).

Hij is beeldhouwer van opleiding, maar heeft in zijn loopbaan als kunstenaar geen hamer en beitel gehanteerd, iets waar binnenkort verandering in zal komen. Zijn professionele loopbaan als kunstenaar begon vier jaar geleden en sinds 2013 werkt hij in de Pastorij.

Als zesjarige, spelend met blokken, is zijn kunstenaarschap begonnen. De blokken komen nog steeds voor in zijn werk zoals bij de kathedraal in zijn atelier en op zijn tekeningen. Hij heeft twaalf jaar klassiek ballet beoefend. Conrad wil benadrukken dat talent niet voldoende is om als kunstenaar door te breken. Hard werken en doorzettingsvermogen zijn even belangrijke voorwaarden. Bovendien is volgens Conrad iedereen op zijn manier een kunstenaar.

Zijn tekeningen worden niet gepland, hij zet ze meteen met inkt op papier. Meetlatten en ander alaam komen er niet aan te pas. De handschoenen die u ziet op de portretfoto maakt het schuiven over papier makkelijker. Conrads authentieke stijl komt voort uit een levenslange interesse voor het repetitieve, strakke en vormelijke. Deze authenticiteit wordt benadrukt in de benamingen die aan zijn werken geeft. Geen titels genre "Stilleven met fazant en schaal fruit", enkel "Zonder Naam" aangevuld met een nummer. De teller staat op 55. We twijfelen er niet aan dit cijfer aangedikt zal worden.

Conrads kunstenaarschap is een pure noodzaak geworden, zijn passie spreekt boekdelen. Wanneer hij voor enkele dagen de deuren van De Pastorij achter zich dichttrekt, is de zin om verder te werken nooit ver weg. Op reis zit er standaard een schetsboek in zijn backpack. Met zijn werk en stijl wil hij niet binnen de Gentse omwalling blijven. Samen met enkele andere kunstenaars heeft hij in Maastricht het collectief 'De Serealistes' opgericht.

Op zijn website en facebookpagina vindt u meerdere voorbeelden van zijn werk. Conrad's enthousiasme en werk konden ons bekoren. Dat geldt ongetwijfeld ook voor de artistieke meneer pastoor die u op p. 26 van deze Kommeere aantreft. Nu u nog.

WWW.CONRADWILLEMS.BE

Stefaan

foto: L'Houssaine

Frank Bassleer

Waar ligt Watervliet? Daar is Frank Bassleer opgegroeid, daar gingen zijn ogen open toen hij zijn allereerste opdracht kreeg: 'Fotografeer uw straat', op dia-film, in kleur dus. KLEUR!

"Ja, fotograferen maakt gelukkig!"

Toen, op zijn achttiende, begon hij te zien en tot vandaag is hij daarmee bezig: hij kijkt, ziet, fotografeert. Nog altijd analoog. En niet alleen in kleur. Ondertussen is kleur slechts één van de vele mogelijkheden waarmee hij werkt. Ondertussen woont Frank al een eeuwige tijd in Gent.

"Nee, de Reinaertstraat heb ik nog nooit gefotografeerd."

Hij is geen street photographer, geen Henri Cartier-Bresson op jacht naar het motief van die halve seconde. Hij moet niet met buit thuis komen.

"Vroeger wel, toen ging ik de deur uit met het gevoel van een boer die naar zijn land trekt en voor rijke opbrengst moet zorgen. Ik heb dat losgelaten."

Geen straat- maar ook geen studio-fotograaf.

"Liefst rij ik met de fiets. Dat is een soort meditatie. Ik ben niet echt op zoek naar motieven. Ik laat mij prikkelen. Als het dan gebeurt, ben ik zo ingesteld op het zien, dan valt al het andere weg, dan ben ik zo in het nu, bijna één met mijn onderwerp. Fotograferen maakt gelukkig, alleen is het resultaat wel eens frustrerend."

Aan de witte muur van zijn woonwerkkamer hangen een paar prints: structuren in een doek, dynamiek in een boomstam, breuklijnen in opgedroogde modder. Ze moeten het kritisch oog van hun maker trotseren. Als ze op den duur niet goed blijken, gooit Frank ze in de vuilbak. En de gelukke foto's?

"Die zou ik liefst van al in een sacraal gebouw zien, in een ruimte waar een mens tijd heeft om te kijken."

Waarmee hij niet de musea-wandelaar bedoelt.

"Ik ben niet vaak in een museum. Hoewel ik mijn inspiratie ook uit de schilderkunst haal. Bij Rembrandt bij-

voorbeeld."

En inspiratie uit de directe omgeving, uit de buurt?

"Moeilijk!"

Als kind van de jaren 70 had hij het gevoel dat de fifties, de sixties, ontzettend spannend waren geweest, maar in de voorbije jaren is er zoveel lelijkheid bijgekomen; de architectuur is alleen nog functioneel, het landschap ontsierd.

Gaat iemand die graag kijkt dan toch voor 'schoon...?'

"Gebruik nooit het woord 's...' in de kunstwereld!"

Hoewel het landschap juist in zijn lelijkheid attractief kan zijn. Zoals de knotwilgen juist in hun wonden hun sterkte bewijzen.

Frank toont mij zijn 'Fading'-video met vaak herkenbare, halfvergeane gezichten.

Steeds vind ik tegenpolen in éénzelfde moment verenigd: de opeenvolging van al die 'fading'-gezichten in éénzelfde gestorven zijn, gekwetste bomen vol leven, raadselachtige kleuren in klare zonnestralen, licht en donker vol spanning samengebracht in éénzelfde print.

Sterk werk! Vol s....!

Lieva

Paul Beanti

Geboren in Frankrijk, onder een andere naam, herboren in Egypte onder de zelf gekozen naam Paul Beanti, een kunstenaar vol dualiteit. Een eeuwigdurend zoeken naar evenwicht tussen goed en kwaad, mooi en lelijk. Dat alles geschilderd of getekend in velerlei technieken, gaande van potlood of kogelpen tot zelf gebrouwen pigmentmengsels. Veelal

gebruik makend van sterk gesatureerde kleuren, met een stevige voorkeur voor okerachtige verven zet hij de wereld rondom zich op doek, papier, muren, vloeren of plafond. Zelfs de deuren ontsnappen niet aan zijn expressiviteit. Tekst wordt schilderij, schilderij wordt tekst, voor Paul kan het ene niet zonder het andere. Tijdens het

schilderen wordt geschreven en tijdens het schrijven, proza of poëzie, wordt geschilderd of getekend. Ook een schilderij van de Brugse poort ontsnapt niet aan de puurheid van de naaktheid, met voortdurend contrast tussen enerzijds de hel zoals ze door Dante werd beschreven en anderzijds de ordentelijkheid die op een hogere

beschaving wil duiden. Een zebra-pad voor mensen wordt een mensenpad voor zebra's, opgebouwd uit doodskisten. Geschilderde realiteit loopt over in fantasie. Overall komt de naaktheid naar boven drijven, zowel als zuiverheid en eerlijkheid en eerlijkheid als aan de andere kant van de steeds terugkerende

“Overall komt de naaktheid naar boven drijven, zowel als zuiverheid en eerlijkheid als aan de andere kant van de steeds terugkerende dualiteit : de naaktheid als masker om zich achter te verbergen.”

dualiteit : de naaktheid als masker om zich achter te verbergen. Tijdens mijn bezoek aan Paul komen ook verschillende verhalen naar boven, gaande van het avontuur als pas aangekomen immigrant, bang voor onbekende burens, op de rand van de legaliteit en onbekend met de hier heersende structuren, tot de ontmoeting met vlinder Appollo, een strijder tegen Dionysos.

Aangekomen in Gent in november 2011 verbleef hij enige tijd bij een Turkse kunstenaar in de Kortrijksepoortstraat. In januari 2012 trok hij in waar hij ook nu nog woont, en waar hij pas onlangs, in 2014, de eigenaar van het huis ontmoette. In het voorbije jaar is hij er in geslaagd enkele schilderijen te verkopen, onder andere het zelfportret dat deze Kommeere als ‘Bink van de maand’ mag afsluiten.

Wim.

foto: Wim

DE A VAN ACCORDEON

Is je het mij vraagt - maar wie ben ik? - heeft de 'fanfare' (met heel veel dorst) ook een enorme hoeveelheid fingerspitzengefühl waaraan zij aan haar 'trekken' komt. Bij fanfare dacht ik vooreerst aan die dorst en zeker voor heel wat instrumenten. Een lijst van vragen deed mij innerlijk goed, liet me zelfs op momenten duivels lachen om de dubbele inhoud. Nu goed, het draaide om die inhoud zeer zeker wel. Niemand verwacht op een examen de eenvoud zelf? Hoewel ik ooit een leraar ontmoette die in zijn reeks vragen toch een enkele strikvraag, die eenvoudig te beantwoorden was, stak. Gewoon om het plezier.

Instrumenten van hier tot ginder ver. Instrumenten waar ik nog nooit had van gehoord. Verre van te weten waarvoor zij dienden, tenzij om een hemels

aangenaam lawaai te maken dat moet staan voor het tarten van onze oren met zonder meer muziek in alle hoogten en laagten. Duizenden smaken. En daar zijn dan die instrumenten, maar ook diegenen die het lef hebben ze te behandelen naar waarde of een ietsje minder. Maar het is okay zulle, het eindresultaat telt. Daar gaan wij dan ook voor.

De fanfare onder een loep, van heel dichtbij gezien... De fanfarist en zijn of haar instrument. Persoonlijk dacht ik het voor mezelf eenvoudig te houden en te proberen binnen te dringen in de A voor Accordeon. Even later kan ik misschien de D uitproberen met Didjeridoo, maar voor zover ik weet heeft de fanfare nog geen didjeridoo-isten op de kop kunnen tikken. Een zekere Sue Grafton schreef een reeks misdaadverhalen die zij de Alfabetmoorden noemde. Zij vond de A een goed begin. Dat vond ik ook. Een algemene kennis-onderzoekje van A tot Z-instrumenten en bijhorende artiesten. Laat het ons eenvoudig houden, want een accordeon is een plezierig instrument. Terwijl je er echt beide handen en alle tien vingers voor nodig hebt... moet de rest van je lichaam niet meedoen.

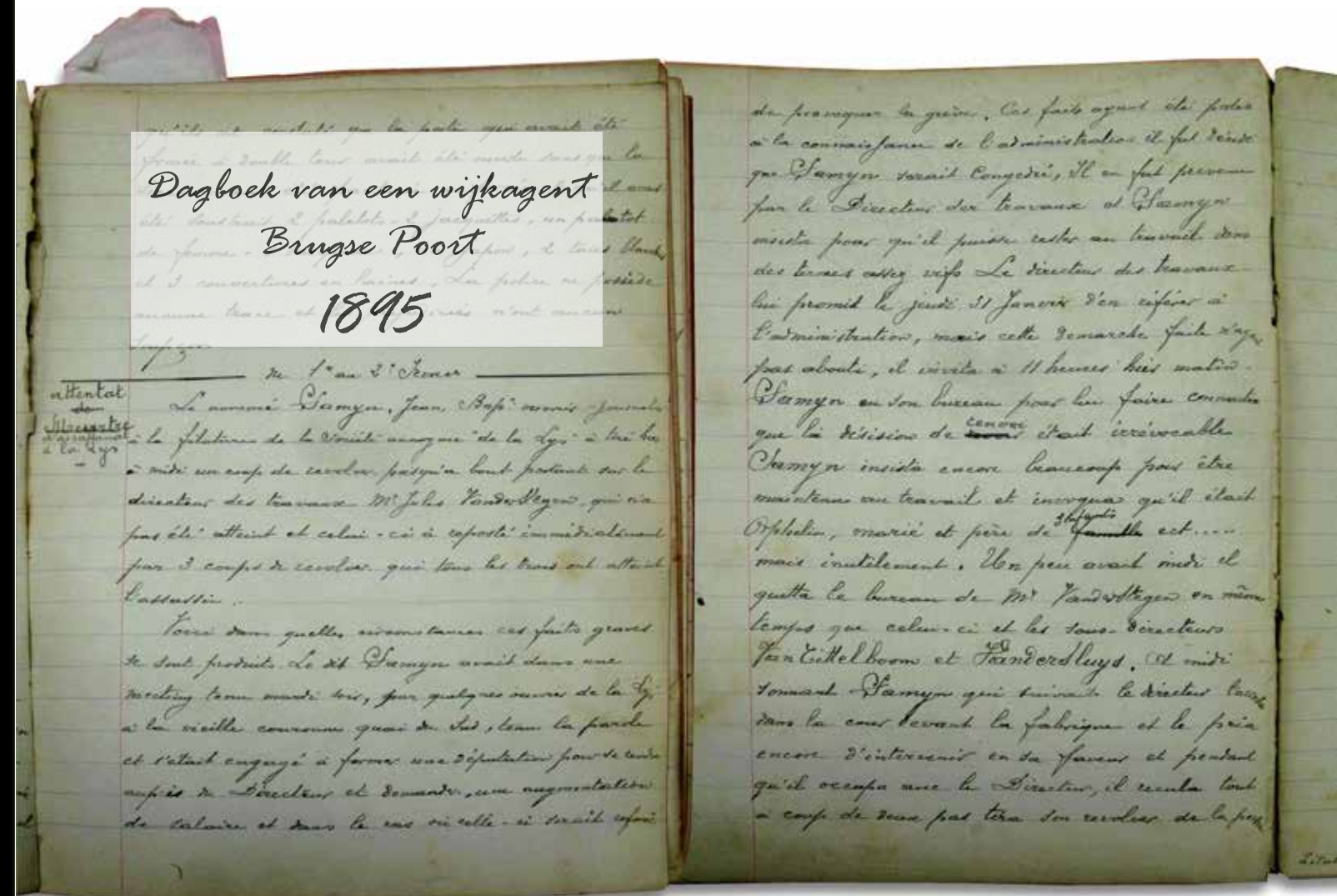
Het was een kwestie van even de pieren uit de reuk-, smaak- en kennisorganen te halen. En daar gingen wij dan. Het eerste slachtoffer- fanfarist-accordeonist was al niet knap in rekenen bij de eerste vraag. Hopla, dat wordt gezellig. Moest er bijna een rekenmachientje bijhalen om tot het juiste getal van 'knopjes' te komen. Of dat eigenlijk wel het juiste was, weet ik niet. Maar aangezien onze enquête 'ongeveer' mag zijn heb ik niet nageteld. Je gelooft het niet maar alle kandidaten keken even verwonderd, zuur, lachend toen die vraag werd gesteld. Wie weet dat nu? Daar had zelfs Daniel niet op gerekend dat er wiskunde bij te pas zou komen!

Maar het werd een beetje bont toen de volgende vragen eraan kwamen. Langzaam kwam ik tot de vaststelling dat die voor sommigen toch niet zo simpel en alledaags waren. Want wie denkt er over hoe ver je een accordeon kan 'uitrekken' of is het 'uittrekken'? Mijn mondelinge proef-kandidaten hadden het er even moeilijk mee! En hoeveel is een meter, hoe lang is dat eigenlijk? Een accordeoniste kijkt mij aan met sluwe oogjes en denkt wellicht iets erotisch over al dat getrek. Haar handen maken een wijd gebaar. Zoiets? vraagt zij. Maar hoeveel centimeter is dat wel? Haar mond geeft een 'weet-ik-veel' vorm.

Bij een volgende simpele vraag over gewicht van het 'toestel' komt 'ik weet het niet echt' van de lippen van de verbaasde cursist over accordeonvragen. Staan wij er wel bij stil hoeveel een kilogram suiker weegt? Niet, right! Dat zal dan een kilogram zijn, zeker? Alle vijf cursisten zijn al op voorhand gebuisd, maar dat laten wij niet blijken. Want even later spelen zij dan hun accordeon naar volle waarde, met volle inzet... terwijl zij misschien nog eens nadenken over het gewicht van hun 'toestel'! En bij de vraag hoeveel zij hebben betaald voor hun keuze aan accordeon is hun antwoord bij benadering juist. Hier zie je nogmaals hoeveel de portemonnee weegt. Maar toch, beste fanfaristen-accordeonisten, bedankt.

Erik

We doorploegen met de werkgroep 'Brugse Poort vroeger en nu' ook de archieven. Bij een bezoek aan het AMSAB kwam dit dagboek van een wijkagent uit de Brugse Poort tevoorschijn, dit kunnen we u niet onthouden; een van de schatten uit het AMSAB. Het dagboek loopt over een periode van een paar jaar, te beginnen in 1895. We zullen vanaf nu wat fragmenten publiceren in Ons Kommeere.

1ste naar 2 de februari 1895 Moorddaanslag in de Lys

De genaamde Samyn Jean, dagloner in de Societ  Anonyme 'de la Lys' heeft deze middag revolverschoten gelost op de directeur Vandersteghen, die niet heeft afgewacht en zelf 3 schoten heeft gelost en alledrie hebben ze de moordenaar getroffen.

Ziehier in welke omstandigheden deze zware feiten zich hebben afgespeeld. De genaamde Samyn heeft in een bijeenkomst, dinsdagavond gehouden, door een paar werknemers van de Lys in de Oude Kroon, Zuidkaai, heeft woord gehouden en zich ertoe verbonden als deputatie om zich bij de directeur aan te melden om loonsopslag te vragen en in geval van weigering een staking aan te kondigen. Deze zaken geweten bij de administratie besloten tot ontslag. Verwittigd door de werkmeester betwistte hij nogal hevig dit ontslag. De werkmeester beloofde op 31 januari een goed woordje te doen bij de administratie doch dit bracht niks op. Hij nodigde Samyn gisterochtend om 11 u uit op zijn bureau om de beslissing over zijn ontslag te melden. Die riep nog in dat hij wees was, gehuwd en vader van 3 kinderen maar het besluit was onherroepelijk. Een beetje voor de middag verliet hij het bureau van Vandersteghen terzelfdertijd vertrokken ook de onderdirecteurs Van Tittelboom

en Vandersluys. Klokslag middag, deed Samyn die de directeur gevolgd was, hem smekend om in zijn voordeel tussen te komen, deed opeens 2 stappen achteruit, haalde zijn revolver boven uit de zak van zijn broek en schoot op hem. Mijnheer Jules Vandersteghen die net zoals Samyn, zijn hand in zijn zak hield, bukte zich onmiddellijk en op zijn beurt schoot hij ook 3 maal met succes. De 3 kogels troffen Samyn die op zijn beurt ook schoot doch zijn revolver weigerde. Hij wiep verbolgen zijn wapen op de grond en vluchtte weg. Hij werd aangehouden onder de uitgangspoort en opgesloten in het huis van de conciërge. Dokter Van Weesemael en commissaris De Moerloose werden verwittigd en kwamen op de plaats delict. De eerste beval onmiddellijk de overbrenging van Samyn naar het Bijlokehospitaal en de tweede ondervroeg hem onmiddellijk. Samyn bekende ter stond dat hij als eerste vuurde op Mijnheer Vandersteghen en zelfs voorbedachte rade. Het parket in de persoon van M.M. Janssens de Bisthove, de Ryckman werd verwittigd, de griffier Mys en de politiecommissaris deden een ondervraging die 2.5u tot 7 uur s'avonds. De gewonde was in beredigende staat.

19 februari vervolg Samyn.

Genaamde Samyn, Pierre Jean, dader van de aanslag gepleegd op 1 februari op de persoon van de heer Vandersteghen is gisteravond overgebracht van het Bijlokehospitaal naar de gevangenis.

De 10e april 1895 Ongeval op de openbare weg

De genaamde De Tollenaere Romanie, 19 jaar oud, wonende te Zaffelare, wilde zich om 6 u op de brug van de boot begeven op het moment dat men de overloop sloot om een andere boot te laten passeren en is met haar linkervoet tussen de loopplank en het metswerk terecht gekomen. Haar voet was danig verminkt ne men heeft het slachtoffer overgebracht naar de Phénixstraat 13 waar haar zuster dienstmeid is. Ze is daar gebleven voor verzorging door dokter Beerens.

De 12/13 april 1895 Werkongeval Cortvriendt

Deze morgen (12) rond 11 1/2 u, de genaamde Cortvriendt Hippolyte dagloner gehuwd en vader van 3 jonge kinderen, wonende Noordkaai 83, in het verlengde van de Groendreef, een boot geladen met steenkool, voor rekening van Vansteelandt, handelaar, wonende Noordkaai, getrokken door een paard toen plots de leidsels van het paard braken. Cortvriendt die de kabel achter het paard vasthield is omver gegooid en heeft het ijzer in volle borst gekregen. Hij is afgevoerd naar het burgerlijk hospitaal – men vreest inwendige kneuzingen.

18 juni 1895 Vleurinck rechterdij gebroken

De genaamde Vleurinck Joseph, Jaques, 8 jaar en 8 maand oud, wonende Drongensteenweg 86, wou een mus uit het nest roven, klom langs de de goot op de zijgevel van de kerk van St Jan Baptist, Weefselstraat, op een hoogte gekomen van 4 meter is de kleine ongelukkige op de straatstenen gevallen en heeft zijn rechterdij gebroken. Hij is naar het hospitaal gebracht na de eerste zorgen van dokter Van Meenen.

38 | Ons Kommeere

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERE

De vorige Kommeere had geen vuilbak. De vorige Kommeere was geheel en al gewijd aan de Slovaakse Roma die hier in onze wijk zijn neergestreken. Voornamelijk afkomstig uit Kosice, voornamelijk uit de wijk Lunik 9. ‘Aah’, hebt ge toen misschien gedacht als lezer, ‘Ze zijn de vuilbak vergeten deze keer’ of ‘t Is ter waarschijnlijk niet van gekomen door al den anderen rommel tussendoor’.

Maar niets is minder waar. We waren ons rubriekse niet vergeten. We dachten alleen dat het zonde zou zijn om de mooie verhalen die we opgetekend hadden, te vervuilen met onze vuilbak. Zodoende geen viezigheden en malcontentementen.

Ondertussen zijn ‘ze’ in Kosice, in de wijk Lunik 9, niet stil blijven zitten. Een groot aantal families zijn op straat gezet - bij de vuilzakken als je ’t zo straf wil stellen, ja - omdat de overheid/ het bestuur/de Stad een appartementsgebouw in Lunik 9 tegen de grond hebben gesmeten. Onbewoond verklaard. Met reden, absoluut met reden. We zijn er geweest dus ja: met reden. Maar toch. Iedereen eruit. Zonder pardon. En helaas, helaas, geen voorzieningen zoals hier bij de ontruiming van de eerste Rabottoren; en de twee andere die gaan volgen. Nee, nee, de straat op, in putteke winter zonder ook maar iets om op terug te vallen. Gaat daar maar eens aan staan.

En zie, zo wordt er uit onverwachte hoek toch nog een vies stukse aan onze Roma special gebreid, zij het niet van onze hand ...

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

De zussen zijn immer creatief, tips en tricks! We citeren:

“Vermits het onderwerp kunst is, dacht ik aan al die vuile verfkiels met vlekken (Trouwens, hoe maak je een verfkiel? Oud hemd ontdoen van kraag en manchetten, rekkertje erdoor en achterste voren aandoen en de knoopjes dicht (laten) doen.) Ik vond vroeger, als kind, trouwens dat mijn moeder elke vlek de baas kon. Maar ik heb het haar voor de zekerheid eens gevraagd. Blijkbaar probeerde ze telkens een heel eenvoudig receptje: nat maken, met een stukje zeep op de vlek, dan goed schrobben spoelen en drogen; als de vlek er nog was, herbeginnen en eens proberen met een oude tandenborstel ... of nog wat langer wrijven. Daar hield de wijze raad op.

Kaarsvlekken op uwe kiel? Vloeipapier langs beide zijden van de vlek en met een warm strijkijzer erover. (En, kaarsen gaan langer mee als je ze eerst in de ijskast steekt.)

Voor de houtbewerkers, splinter verwijderen? Eerst met een ijsblokje over de pijnlijke vlek en als je de splinter niet goed ziet zitten, de plek eerst insmeren met jodiumtinctuur (roodsel) dan wordt de splinter zichtbaar.

Voor de schilders? Als je klaar bent met verven, zet dan eerst een streepje op de buitenkant van de pot op het niveau van de verf, dan weet je bij het volgend

karwei hoeveel verf er nog in de pot zit. Gedaan? Mag je de pot sluiten en eens omkeren, dan sluit de pot hermetisch en heb je geen vel de volgende keer.”

Prangende Vragen?

Hoe beweeg je als je in een rijdende trein omhoog springt?

Schoonheid ...

Zit in kleine dingen, u kent allemaal de oneliners van Bond Zonder Naam. We willen u februari niet onthouden: “Wat jij zoekt, zoekt jou”. Voilà zie.

Wist je dat?

Op een bol élk punt het middelpunt is?

Schoonheid bis

De ampersand. Met stip op één wat schoonheid, gratie & perfectie betreft. What’s in a name, zegt u? Een symbool, zeggen wij. De AMPERSAND.

Maar ik moet het kort houden deze keer. Orders van bovenaf.

Ajuus.

Els

BINK VAN DE MAAND
Zelfportret met 3 tranen (Paul Beanti)